

JAMES S.A. COREY

TREZIREA LEVIATANULUI

Traducere din limba engleză
de Mihai-Dan Pavelescu

 PALADIN

PROLOG

Julie

Scopuli fusese ocupată cu opt zile în urmă, iar Julie Mao ajunsese până la urmă să accepte să fie împușcată.

Pentru a ajunge la decizia aceea, avusese nevoie de toate cele opt zile cât stătuse închisă într-un cheson de depozitare. În primele două zile rămăsese nemișcată, convinsă că bărbații în costume blindate care o încuiaseră acolo vorbiseră serios. Inițial, nava la bordul căreia fusese adusă rămăsese nemișcată, așa încât fata plutise prin cheson, servindu-se de atingeri ușoare și scurte pentru a nu se izbi de pereți sau de costumul spațial cu care împărțea același spațiu. Când nava începuse să se miște, iar accelerația îi conferise greutate, stătuse locului în tăcere până ce picioarele îi amortiseră, după care se așezase încetisor într-o poziție fetală. Urinase în combinezon, fără să-i pese de umezeala călduță care-i provoca mâncărimi, sau de miros, temându-se doar să nu alunece și să cadă pe pata lăsată pe podea. Nu trebuia să facă niciun zgomot. Ar fi împușcat-o.

În ziua a treia, setea o silise să treacă la acțiune. Zgometele navei răsunau de jur-împrejur. Huruitul subsonic slab al reactorului și al propulsiei. Șuierile și bufniturile constante ale hidraulicelor și bolțurilor din oțel, la deschiderea și închiderea ușilor pneumatice dintre punți. Bubuiturile bocancilor grei pe podelele metalice. Așteptă până ce toate acele sunete începură să se audă înfundat, apoi desprinse costumul presurizat din agățători și-l întinse pe podeaua

Nu. Te rog, nu. Te rog, nu.

Dave. Mecanicul navei ei. Dave, care colecționa benzi desenate vechi și care știa un milion de bancuri, acum implora cu glas stins, sfârșit.

Nu. Te rog, nu. Te rog, n-o face, spunea el.

Hidraulicele și bolțurile de zăvorâre emisera un clic și ușa interioară a ecluzei pneumatice se deschise. Un bufnet surd, de corp azvârlit înăuntru. Alt clic, la închiderea ecluzei. Șuieratul aerului evacuat.

După ce se termină ciclul de presurizare al ecluzei, oamenii aflați dincolo de ușă plecară. Fata nu bătu ca să le atragă atenția.

Curățaseră cu grijă nava. Să fii arestat de către flotele planetelor interioare era un scenariu neplăcut, însă toți fuseseră instruiți cum să se descurce în asemenea situații. Datele APE confidențiale fuseseră șterse și suprascrise cu jurnale inofensive, cu etichete temporale contrafăcute. Căpitanul distrusese tot ce era prea periculos ca să fie păstrat într-un computer. Când atacatorii suiseră la bord, membrii echipajului putuseră face pe inocenții.

Nu contase câtuși de puțin.

Nimeni nu întrebase despre încărcătură sau despre autorizații. Invadatorii intraseră ca și cum ar fi fost proprietarii navei, iar căpitanul Darren se gudurase pe lângă ei ca un cățelandru. Toți – Mike, Dave, Wan Li – ridicaseră pur și simplu brațele și ascultaseră supuși ordinele. Pirații sau negustorii de sclavi, sau ce-or fi fost ei, îi târâseră afară din micuța navă transportoare care fusese căminul fetei, după care îi împinseseră printr-un tub de andocare, fără niciun costum spațial. Doar stratul subțire de polietilenă al tubului îi despărțise de vidul absolut; speraseră să nu se rupă, în caz contrar... adio plămâni.

Julie se supusese de asemenea, însă nemernicii încercaseră să-și pună etichete pe ea, să-i smulgă hainele.

Urmase cinci ani de antrenamente de jiu-jitsu în condiții de gravitație redusă, iar acum se aflau în imponderabilitate și într-un spațiu închis. Îi rănise pe mulți. Aproape că începuse să creadă că ar putea învinge, când un pumn înmănușat o izbise în față pe neașteptate. După aceea, imaginile deveniseră încețoșate. Apoi chesonul și „Împușc-o dacă scoate vreun sunet“. Patru zile în care nu făcuse niciun zgomot, în vreme ce prietenii îi fuseseră bătuți pe punțile inferioare, după care unul dintre ei fusese aruncat prin ecluză, în spațiu.

După șase zile totul se liniștise.

Alternând între momente de luciditate și vise fragmentate, Julie își dădea seama doar vag că tropăiturile, conversațiile, fâșăiturile de uși pneumatice și huruitul subsonic al reactorului și al propulsiei se stinseseră treptat. Când propulsia se opri, dispăru și gravitația, iar fata se deșteptă dintr-un vis în care gonia cu vechiul ei iaht și se trezi plutind, în timp ce mușchii protestau vehement, pentru ca după aceea să se relaxeze încet-încet.

Se trase până la ușă și-și lipi urechea de metalul rece. Se simți cuprinsă de panică, până ce într-un final auzi zgomotul slab al reciclatoarelor de aer. În navă continua să existe energie și aer, dar propulsia nu funcționa și nimeni nu deschidea uși, nu mergea, nu vorbea. Poate că echipajul era în ședință. Sau poate că dădea o petrecere pe altă punte. Sau poate că toți erau în sala mașinilor, ca să repare o problemă serioasă.

Fata petrecu o zi ascultând și așteptând.

Până în ziua a șaptea i se terminase și ultima înghițitură de apă. De douăzeci și patru de ore, în raza ei auditivă nu pătrunsese nicio mișcare. Julie supse un nasture din plastic pe care-l rupsesse din costumul spațial, până strânse puțină salivă, și după aceea începu să țipe. Țipă până răguși.

Nu veni nimeni.

În ziua a opta, era pregătită să se lase împușcată. De două zile nu mai avea apă, iar punga de fecale era plină de patru zile. Își lipi umerii de peretele din spate al chesonului și se propti cu mâinile de pereții laterali. După aceea izbi cu ambele picioare cât putu de tare. Fu cât pe-aici să leșine din cauza crampelor ce urmau primei lovituri. În loc să leșine, urlă.

„Idioato“, își spuse. Era deshidratată. Opt zile fără activitate erau mai mult decât suficiente pentru a declanșa atrofierea. Măcar dacă ar fi făcut câteva exerciții înainte.

Își masă mușchii încordați, până ce contracțiile dispărură, apoi făcu niște întinderi, focalizându-și mintea ca și cum s-ar fi aflat din nou în dojo. Când își recăpătă controlul asupra corpului, lovi din nou cu picioarele. Și din nou. Și din nou, până ce prin marginile chesonului începu să se zărească lumină. Și din nou, până ce ușa se îndoi atât de mult, încât cele trei balamale și bolțul zăvorului rămaseră singurele puncte de contact între ea și canaturi.

Și apoi lovi o ultimă dată, iar ușa se curbă suficient de mult pentru ca bolțul să nu mai stea în locașul lui. Ușa se deschise.

Julie țâșni afară din cheson, cu brațele pe jumătate ridicate și pregătită să pară fie amenințătoare, fie speriată, în funcție de ceea ce ar fi părut mai util.

Nu găsi pe nimeni pe întreaga punte: ecluza pneumatice, incinta cu chesoane pentru costume în care ea petrecuse ultimele opt zile, alte șase incinte de stocare. Toate erau pustii. Julie luă dintr-o trusă AEV o cheie magnetică pentru țevi, de mărime potrivită pentru a crăpa orice țeastă, apoi coborî pe scara echipajului spre puntea de dedesubt.

Și pe cea de dedesubt a aceleia, și pe următoarea. Cabine personale ordonate, aproape cazone. Cantina, unde existau semne că acolo se dăduse o luptă. Infirmeria, pus-tie. Compartimentul torpilelor. Nimeni. Nici în stația de comunicații nu era nimeni, iar aceasta fusese dezactivată

și încuiată. Puținele jurnale de senzori care mai rulară nu arătau nici urmă de *Scopuli*. O spaimă nouă îi înnodă stomacul. Punte după punte și cabină după cabină, toate lipsite de orice semne de viață. Se întâmplase ceva. O scurgere radioactivă? Toxine în aer? Ceva ce impusese o evacuare. Se întreba dacă ar fi fost în stare să piloteze ea însăși nava.

Dar dacă membrii echipajului fuseseră evacuați, ar fi trebuit să-i audă ieșind prin ecluză, nu?

Ajunse la ultima trapă de punte, cea care ducea în sala mașinilor, și se opri când trapa nu se deschise automat. Pe consola de comandă a încuietorii, un led roșu arăta că sala fusese etanșată din interior. Julie se gândi iarăși la posibilitatea unor radiații și a unor avarii majore. Atunci însă de ce să fi încuiat trapa pe dinăuntru? Iar ea trecuse pe lângă toate consolele murale. Niciuna nu semnalizase vreun pericol. Nu, nu fuseseră radiații... ci altceva.

Aici existau și mai multe semne de violență. Sânge. Scule și containere împrăștiate peste tot. Dacă se întâmplase ceva, atunci aici fusese. Ba nu, aici începuse. Și se sfârșise în spatele trapei închise.

Lucră două ore cu un aparat de sudură și cu răngi luate din atelierul electromecanic, pentru a tăia prin trapa sălii mașinilor. Deoarece hidraulicele fuseseră distruse, fu nevoită s-o deschidă manual. O pală de aer cald și umed răbufnise dinăuntru, având un iz de spital septic. Un miros metalic, grețos. Camera de tortură, așadar. Prietenii ei se aflau înăuntru, bătuți sau ciopârțiți. Julie cântări în palmă cheia și se pregăti să despice cel puțin un craniu înainte de a fi ucisă. Pluti în jos.

Puntea sălii mașinilor era uriașă, cu plafonul boltit ca o catedrală. Reactorul de fuziune domina spațiul central. Ceva nu era în regulă cu el. Fata se așteptase să vadă afișaje, protecții și monitoare, însă peste miezul reactorului părea să curgă un fel de mazăgă. Julie pluti încetișor într-acolo,

continuând să se țină cu o mână de scară. Mirosul straniu deveni atotpătrunzător.

Mâzga adunată peste reactor avea o structură care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Prin ea treceau tuburi ca niște vene sau trahei. Unele părți pulsau. Nu era, așadar, mângă, ci...

Carne...

O proeminență din materia aceea se mișcă spre ea. Comparativ cu restul, nu părea mai mare decât un deget de la picior. Era capul căpitanului Darren.

— Ajutor! rosti el.

CAPITOLUL 1

Holden

Cu o sută cincizeci de ani în urmă, când dezacordurile parohiale dintre Pământ și Marte ajunseseră în pragul războiului, Centura era un orizont îndepărtat, cu uriașe bogății minerale inaccesibile pentru a fi valorificate economic, în timp ce planetele exterioare nu apăreau nici în cele mai nerealiste visuri corporatiste. Pentru ca după aceea Solomon Epstein să-și construiască micuța propulsie cu fuziune modificată, s-o monteze pe iahtul lui de trei persoane și s-o activeze. Cu un telescop bun, nava încă mai putea fi zărită gonind cu un procent mic din viteza luminii către vidul nesfârșit. Cea mai spectaculoasă și mai lungă ceremonie funerară din istoria omenirii. Din fericire, planurile rămăseseră în computerul de acasă. Propulsia Epstein nu adusese omenirii stelele, dar îi oferise accesul la planete.

Canterbury era o navă transportoare colonială rechipată, lungă de trei sferturi de kilometru, largă de un sfert de kilometru – având forma aproximativă a unui hidrant – și în cea mai mare parte goală în interior. Cândva fusese ticșită cu oameni, provizii, planuri, mașini, bule ambientale și speranțe. Aproape douăzeci de milioane de oameni locuiau acum pe sateliții lui Saturn. *Canterbury* transportase acolo aproape un milion din strămoșii lor. Patruzeci și cinci de milioane pe sateliții lui Jupiter. Un satelit al lui Uranus se mândrea cu cinci mii de coloniști, cel mai îndepărtat avanpost al civilizației umane, cel puțin până ce mormonii au

terminat de construit nava-generație și au pornit spre stele căutând să se elibereze de restricțiile procreării.

Apoi era Centura.

Dacă-i întrebai pe cei care recrutau membri pentru APE, când erau băuți și aveau chef de vorbă, ți-ar fi spus că în Centură trăiau o sută de milioane de oameni. Dacă întrebai un agent de recensământ de pe planetele interioare, ar fi menționat o cifră mai apropiată de cincizeci de milioane. Oricum ai lua-o, populația era uriașă și avea nevoie de foarte multă apă.

Așa încât *Canterbury* și zecile ei de nave-surori din compania Pur'n'Kleen Water mergeau acum în circuit închis de la inelele generoase ale lui Saturn până la Centură și înapoi, remorcând ghețari, și aveau s-o facă până ce îmbătrâneau și deveneau epave reciclabile.

Jim Holden vedea ceva poetic în soarta acelor nave.

— Holden!

Bărbatul reveni cu atenția la puntea hangarului. Inginerul-șef Naomi Nagata îl domina cu statura ei, înaltă de aproape doi metri, cu părul creț strâns la spate într-o coadă neagră, cu expresia feței între amuzament și enervare. Ca toți centurienii, nu ridica din umeri, acest gest fiind înlocuit de mișcări ale mâinilor.

— Holden, tu ascuți sau te zgâiești pe fereastră?

— A apărut o problemă, spuse Holden. Și pentru că tu ești foarte, foarte bună, o poți rezolva, deși n-ai nici bani, nici piese de schimb.

Naomi râse.

— Deci n-ai ascultat, spuse ea.

— Nu, nu prea.

— Măcar ideea de bază ai prins-o. Trenul de asolizare al lui *Knight* nu va funcționa bine în atmosferă până nu-i înlocuiesc etanșările. E vreo problemă?

— O să-l întreb pe bătrân, spuse Holden. Totuși, când am folosit noi ultima dată naveta în atmosferă?

– Niciodată, însă regulamentele spun că avem nevoie de minimum o navetă capabilă să funcționeze în atmosferă.

– Boss! răcni din cealaltă parte a hangarului Amos Burton, subalternul lui Naomi, născut pe Pământ.

Flutură un braț muscular în direcția lor. Gestul era adresat lui Naomi. Chiar dacă Amos lucra în nava căpitanului McDowell și chiar dacă Holden era secundul – ofițer executiv sau „ofex” –, numai Naomi era „boss” în lumea lui Amos Burton.

– Care-i treaba? răcni Naomi la rândul ei.

– Cablu stricat. Poți ține mizeria asta-n loc pân-aduc ceva să-l înlocuiesc?

Naomi îl privi pe Holden, parcă întrebând: „Am terminat aici?” El schiță un salut sarcastic, iar ea pufni, scuturând din cap când se îndepărtă, cu silueta înaltă și subțire în salopeta ei unsuroasă.

Șapte ani petrecuți în Flota Pământului, cinci ani de lucru în spațiu cu civilii, dar secundul tot nu se putuse obișnui cu oasele lungi, subțiri și neobișnuite ale centurienilor. Copilăria petrecută în condiții de gravitație uniformă modelase de-a pururi felul în care vedea lucrurile.

După ce intră în liftul central, Holden rămase o clipă cu degetul deasupra butonului pentru puntea de navigație, ispitit de ideea de a o vedea pe Ade Tukunbo – surâsul, glasul, parfumul de paciuli și vanilie al părului ei –, dar apoi apăsă butonul pentru infirmerie. Datoria înaintea plăcerii.

În infirmerie, tehnicianul medical Shed Garvey era ghemuit deasupra mesei și curăța ciotul brațului stâng al lui Cameron Paj. Cu o lună în urmă, cotul lui Paj fusese strivit de un bloc de gheață de treizeci de tone care se deplasa cu cinci milimetri pe secundă. Nu era un accident neobișnuit printre practicanții meseriei periculoase ce consta în tăierea și deplasarea de aisberguri în imponderabilitate, iar Paj accepta totul cu fatalismul profesionistului. Holden se

aplecă peste umărul lui Shed și privi, în timp ce tehnicianul scoase unul dintre viermii medicali din țesutul mort.

— Ce se-aude? întrebă Holden.

— Arată destul de bine, ofex, răspunse Paj. Mi-au mai rămas câțiva nervi. Shed îmi povestea cum o să se lege cu proteza de ei.

— Asta presupunând că putem opri procesul de necrozare – preciză tehnicianul – și că Paj nu se vindecă prea mult înainte să ajungem la Ceres. Am verificat polița de asigurare și are vechime suficientă ca să capete o proteză cu feedback de forță, senzori de presiune și temperatură și software de reglare fină a motorașelor. Pachetul complet. Va fi aproape la fel de bună ca brațul adevărat. Planetele interioare au un biogel nou care face brațul să crească iar, însă nu e acoperit de asigurarea noastră medicală.

— Să-i ia dracu' pe interiori cu tot cu gelul lor fermecat! Prefer o proteză bună construită de centurieni mai mult decât orice ar cultiva nemernicii ăia în laboratoarele lor. Probabil că brațul ăla șmecher te face s-arăți ca un fund, spuse Paj.

Adăugă apoi repede:

— Ăăă... fără supărare, ofex.

— Nici vorbă, zise Holden. Mă bucur doar c-o să te reparăm.

— Ia zi-i și chestia ailaltă, rânji insinuant Paj.

Shed se îmbujoră.

— A, da, am auzit-o de la alții care s-au ales cu protezele astea, zise el ferindu-și ochii de ai lui Holden. Se pare că există o perioadă, cât timp stabilești identificarea cu proteza, când dacă te masturbezi, simți ca și cum ți-ar face-o altcineva.

Holden se abținu de la orice comentariu pentru câteva secunde, timp în care urechile lui Shed deveniră stacojii.

— E bine de știut, comentă el după aceea. Și necroza?